

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12082/2556

พนักงานอัยการจังหวัดตะกั่วป่าโจทก์ นายสมพร เทียมสนธิจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาแผ่นดิน พ.ศ. 2550 มาตรา 18, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาแผ่นดิน พ.ศ.2550 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เฉพาะการกระทำซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้เป็นที่สุด และตามมาตรา 19 วรรคหนึ่ง คู่ความอาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องไปพร้อมกับฎีกาต่อศาลฎีกาภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาของศาลนั้นให้คู่ความฝ่ายที่ขออนุญาตฎีกาฟังเพื่อขอให้พิจารณารับฎีกาไว้วินิจฉัยก็ได้ เมื่อจำเลยฎีกาโดยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา 19 วรรคหนึ่ง เฉพาะความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นที่สุดตามมาตรา 18 วรรคหนึ่ง ความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนนั้น แม้จะเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นที่สุดตามมาตรา 18 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่กรณีที่ถูกฎีกาบัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นที่สุดนั้น หมายถึง ต้องเป็นคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่ให้อำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งเช่นนั้นได้ มิได้หมายความว่า แม้คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นจะไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็จะถึงที่สุดด้วย เมื่อความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามพ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 มีอัตราโทษอย่างสูงที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยแต่รอการลงโทษไว้ โจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ การที่โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงขอให้ไม่รอการลงโทษ และศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้และพิพากษาเกี่ยวกับความผิดฐานนี้นั้นเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอันว่าด้วยอุทธรณ์ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนจึงไม่ถูกต้องและไม่เป็นที่สุด ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาแผ่นดิน พ.ศ.2550 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91, 371 และรับอาวุธปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้เรียงกระทงลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 6 เดือนและปรับ 10,000 บาท ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 3,000 บาท ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควรและไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 2,000 บาท รวมจำคุก 2 ปี 12 เดือน และปรับ 35,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 17,500 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ภายในเวลา 1 ปี ให้จำเลยกระทำการบริการสังคมหรือสาธารณะประโยชน์ ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรจำนวน 12 ชั่วโมง ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบอาวุธปืนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษ และไม่คุมความประพฤติจำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับฎีกาของจำเลยในส่วนความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานเสพเมทแอมเฟตามีนนั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เฉพาะการกระทำซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้เป็นที่ที่สุด และตามมาตรา 19 วรรคหนึ่ง คู่ความอาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องไปพร้อมกับฎีกาต่อศาลฎีกาภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาของศาลชั้นต้นให้คู่ความฝ่ายที่ขออนุญาตฎีกาฟัง เพื่อขอให้พิจารณารับฎีกาไว้วินิจฉัยก็ได้ เมื่อจำเลยฎีกาโดยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา 19 วรรคหนึ่ง เฉพาะความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นที่ที่สุดตามมาตรา 18 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยในความผิดฐานนี้จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนนั้น แม้จะเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นที่ที่สุดตามมาตรา 18 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่กรณีที่กฎหมายบัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นที่สุดนั้น หมายถึง ต้องเป็นคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่ให้อำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งเช่นนั้นได้ มิได้หมายความว่า แม้คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นจะไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็จะถึงที่สุดด้วย เมื่อความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 มีอัตราโทษอย่างสูงที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยแต่รอการลงโทษไว้ โจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ การที่โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงขอให้ไม่รอการลงโทษ และศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยไว้และพิพากษามาโดยมิได้พิพากษายกอุทธรณ์ของโจทก์ที่วินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดฐานนี้นั้นเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอันว่าด้วยอุทธรณ์ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนจึงไม่ถูกต้องและไม่เป็นที่ที่สุด ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง จำเลยจึงมีสิทธิฎีกาได้ ปัญหาว่า

ศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์เป็นการชอบหรือไม่เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้ยกชั้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกชั้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วย มาตรา 225 จึงให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่วินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดของจำเลยฐานเสพเมทแอมเฟตามีนเสีย สำหรับปัญหาตามฎีกาของจำเลยในส่วนที่ว่า สมควรที่จะรอกการลงโทษให้แก่จำเลยในความผิดฐานมีและพาอาวุธปืนหรือไม่นั้น เห็นว่า การที่จำเลยมีและพาอาวุธปืนพร้อมเครื่องกระสุนปืนซึ่งอยู่ในสภาพใช้ยิงได้ติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะนั้นย่อมมีโอกาสที่จะใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวก่อเหตุได้โดยง่าย อันจะเป็นการกระทบต่อสุจริตชนผู้อื่นและความสงบสุขของสังคมโดยรวม ประกอบกับอาวุธปืนของกลางไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้ ซึ่งหากมีการใช้อาวุธปืนดังกล่าวในการกระทำความผิดแล้วก็ย่อมเป็นการยากที่จะติดตามตรวจสอบหาตัวผู้ที่กระทำความผิด ตามพฤติการณ์จึงถือได้ว่าเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จะไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระที่จะต้องดูแลบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นดังที่อ้างในฎีกา กรณีก็มีใช่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษโดยไม่รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่วินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดของจำเลยฐานเสพเมทแอมเฟตามีนโดยให้บังคับความผิดฐานดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ธีระพงศ์ จิระภาค · วัส ดิงสมิตร · ถนรัตน์ เลิศไพโรวัน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/12082/2556>